

○ คำพิพากษา

(ต. ๑๘)

คดีหมายเลขดำที่ พ. ๑๗/๒๕๕๔
คดีหมายเลขแดงที่ พ. ๒๐/๒๕๖๐

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๖ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๐

ระหว่าง { นาย

ผู้ฟ้องคดี

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่ ๑
กรมทางหลวงชนบท ที่ ๒

คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจศาลปกครองสูงสุด

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งนายช่างเครื่องกล ๖ สังกัดสำนักงานทางหลวงชนบท จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กรมทางหลวงชนบท กระทรวงมหาดไทย และเกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖ ถูกร้องเรียนกล่าวหาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายช่างเครื่องกล ๕ สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการตรวจรับพัสดุตามหนังสือขออนุมัติจ้าง ที่ ชพ ๐๐๒๖/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อตรวจรับรถยนต์ส่วนบุคคลหมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ ในใบตรวจรับพัสดุ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ ทั้งที่งานจ้างยังไม่แล้วเสร็จ และผู้รับจ้างยังไม่ได้ส่งมอบรถยนต์ส่วนบุคคลคันดังกล่าวให้กับสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร โดยมีการเบิกจ่ายค่าซ่อมแซมรถยนต์ให้กับผู้รับจ้าง

/เป็นเงิน...

เป็นเงิน ๒๙,๙๐๐ บาท ทำให้ทางราชการได้รับความเสียหาย เป็นความผิดฐานปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง และฐานเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว จึงอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ากรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามมีมติว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามที่กล่าวหา มีคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากการใช้อำนาจรัฐโดยไม่เป็นธรรม ไม่คำนึงถึงหลักนิติธรรม กระบวนการได้สวน การวินิจฉัยข้อเท็จจริง รวมถึงการใช้ดุลพินิจในการลงโทษของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่ชอบ กล่าวคือ ต้องให้ออกาสและระยะเวลาที่เหมาะสมกับผู้ฟ้องคดีในการต่อสู้คดี ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการสอบสวนโดยแต่งตั้งคณะอนุกรรมการได้สวนภายหลังที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ส่งเรื่องที่กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิด ล่าช้ากว่า ๑๐ ปี โดยไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้า เป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจรวบรวมพยานหลักฐาน ที่จะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ตามข้อกล่าวหาได้อย่างครบถ้วน เนื่องจากหน่วยงานต้นสังกัดเดิม ถูกยุบเลิกไปตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ทำให้พยานหลักฐานและเอกสารต่าง ๆ สูญหาย พยานบุคคลที่ผู้ฟ้องคดีจะกล่าวอ้างถึงแก่ความตายหรือไม่สามารถมาให้ถ้อยคำได้ รวมถึง ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดอย่างชัดเจน และไม่มีการตรวจสอบถึงความน่าเชื่อถือของผู้ร้องเรียนทั้งที่ผู้ฟ้องคดีแจ้งถึงความผิดปกติของผู้ร้องเรียนแล้ว ทั้งผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงที่จังหวัดชุมพรแต่งตั้งยืนยันว่า งานเสร็จจริง ตามกำหนดส่งมอบภายในวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ และไม่มีการรับรองเอกสารเท็จว่า รद्यนต์ซ่อมเสร็จแล้วทั้งที่ความจริงยังไม่แล้วเสร็จแต่อย่างใด ตลอดจนพยานบุคคลให้การ ต่อเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ แตกต่างกับที่ให้การต่อ คณะอนุกรรมการได้สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกี่ยวกับรายละเอียดของระยะเวลา ทำให้ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับระยะเวลาการซ่อมแซมยังไม่ชัดเจน ยังมีประเด็นโต้แย้งว่า เป็นการ ซ่อมแซมที่ล่าช้าเกินกำหนดเวลาตรวจรับหรือไม่ เนื่องจากผู้รับจ้างให้การในครั้งแรกว่าได้ซ่อม และส่งมอบรถที่ซ่อมเมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๓๘ แต่ให้การในภายหลังว่า อาจจำรายละเอียดเกี่ยวกับ ระยะเวลาคลาดเคลื่อน จึงถือเป็นการปิดกั้นการแสวงหาพยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดีและ

/เป็นการ...

เป็นการไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือนำพยานหลักฐานมาหักล้างแก้ข้อกล่าวหาอย่างเต็มที่ อันเป็นการปิดกั้นการเข้าถึงและแสวงหาความยุติธรรมตามมาตรา ๓ ววรรคสอง มาตรา ๒๖ และมาตรา ๔๐ (๑) (๔) และ (๗) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจลงโทษที่รุนแรงไม่สมควรแก่ความผิด ประกอบกับผู้ฟ้องคดีเคยชดใช้เงินให้กับทางราชการเมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๘ เป็นเงิน ๕๓,๕๖๔ บาท ถือว่ามีการเยียวยาให้กับทางราชการแล้ว ผู้ฟ้องคดีไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน ควรได้รับโอกาสลดหย่อนโทษ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่มีมติว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และหนังสือ ลับ ที่ ปช ๐๐๑๓/๗๓๓๑ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒

๒. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ และคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เรื่องดำที่ ๕๒๑๐๐๗๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๖๑๑๕๓ อ้างตามหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๕/๑ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๔

๓. เพิกถอนหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ คค ๐๗๐๑.๔/๑๒๘๓๐ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๒ ที่แจ้งเรียกคืนเงินสิทธิประโยชน์ที่ผู้ฟ้องคดีได้รับไปในระหว่างเป็นข้าราชการ บำนาญตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๖

คดีนี้ประธานศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งให้แยกคำฟ้องตามคำขอข้อ ๓ เป็นอีกคดีหนึ่งตามข้อ ๘๐ ประกอบกับข้อ ๘๘ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ และให้ส่งคำฟ้องในคดีที่มีคำสั่งให้แยกออกเป็นคดีใหม่ไปยังศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า กรณีพิพาทสืบเนื่องมาจากสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี (สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน สาขาที่ ๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เดิม) ร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชุมพร ให้ดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดี นาย นายช่างเครื่องกล ๖ และนาย

นายช่างเครื่องกล ๕ ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการตรวจรับพัสดุของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรว่า เป็นเจ้าพนักงานทำเอกสารเท็จ รับรองเอกสารเท็จ เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย

/ต่อทางราชการ...

ต่อทางราชการ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชุมพรจึงส่งสำนวนการสอบสวนมายังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนตามคำสั่งที่ ๒๑๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๗ ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งคณะรวมถึงประธานอนุกรรมการไต่สวนเรื่องดังกล่าวในฐานะกรรมการ ป.ป.ช. ต้องหยุดปฏิบัติหน้าที่และพ้นจากตำแหน่งไปภายหลังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนตามคำสั่งที่ ๓๖๗/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ โดยประธานอนุกรรมการไต่สวนมีหนังสือแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว ซึ่งผู้ฟ้องคดีมิได้คัดค้านแต่อย่างใด คณะอนุกรรมการไต่สวนมีหนังสือเชิญผู้ฟ้องคดีมารับทราบข้อกล่าวหาเพื่อให้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา โดยผู้ฟ้องคดีมารับทราบข้อกล่าวหาและลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหา เมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา พร้อมทั้งอ้างพยานบุคคลจำนวน ๒ ปาก ซึ่งคณะกรรมการไต่สวนไต่สวนพยานบุคคลดังกล่าวแล้ว จากนั้นจึงรวบรวมพยานหลักฐานและจัดทำสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งพิจารณาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานตามสำนวนการไต่สวนประกอบคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีแล้วมีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๓๒ - ๕๗/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในใบตรวจรับพัสดุเป็นเท็จเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๗๑ (๒) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยกรพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ทำให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรได้รับความเสียหายเป็นความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีความผิดอาญาฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่งรายงานเอกสารและความเห็นไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี และอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญาตามมาตรา ๘๒ และมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒

/ต่อมา...

ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติชี้มูลความผิดวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สำหรับกรณีพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชุมพรส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ โดยเริ่มดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๔๗ จนกระทั่งมีการชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ จะเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้เวลาดำเนินการเพียง ๕ ปี มิใช่ใช้เวลาในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดเป็นเวลา ๑๒ ปี ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง และผู้ฟ้องคดีเข้าถึงสิทธิในกระบวนการยุติธรรมแล้ว แม้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ จะบัญญัติให้ผู้ต้องหาหรือผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธิได้รับการสอบสวนด้วยความถูกต้อง รวดเร็ว และเป็นธรรม อันเป็นบทบัญญัติเพื่อคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องหาให้ได้รับผลกระทบจากการเป็นผู้ต้องหาให้น้อยที่สุด แต่ไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายบัญญัติในกรณีที่ผู้สอบสวนมิได้ทำการสอบสวนโดยไม่ชักช้าแล้วจะเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบแต่อย่างใด สำหรับความผิดตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญามีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี ซึ่งตามมาตรา ๙๕ (๒) แห่งประมวลกฎหมายดังกล่าวกำหนดอายุความไว้สิบห้าปี ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดเมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ แม้ว่าคณะอนุกรรมการไต่สวนจะดำเนินการไต่สวนภายหลังวันเกิดเหตุถึง ๑๒ ปี แต่ก็ได้ดำเนินการชี้มูลความผิดภายในอายุความตามกฎหมายแล้ว นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีอ้างพยานบุคคล จำนวน ๒ ปาก โดยพยานบุคคลทั้งสองมาให้ถ้อยคำกับคณะอนุกรรมการไต่สวนแล้ว จึงมิใช่เป็นการปิดกั้นการแสวงหาพยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดีและเป็นการไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแต่อย่างใด ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การวินิจฉัยข้อเท็จจริงและความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากไม่มีข้อเท็จจริงชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามข้อกล่าวหา นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ทราบข้อเท็จจริงและพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ฟ้องคดี โดยมีทั้งพยานเอกสารและพยานบุคคลจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแล้วตามข้อ ๑๕ ของระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ และเมื่อคณะอนุกรรมการไต่สวนเห็นว่าข้อเท็จจริงเพียงพอแล้วจึงประชุมพิจารณาเพื่อชี้แจงนำพยานหลักฐาน ทั้งที่ได้แสวงหามาและในส่วนที่ผู้ฟ้องคดียื่นประกอบคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาพร้อมทั้งทำความเข้าใจกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/เพื่อพิจารณา...

เพื่อพิจารณาวินิจฉัย หาได้พิจารณาเพียงคำพยานของผู้ร้องเรียนกล่าวหาซึ่งผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เป็นผู้มีส่วนการทางประสาทและมีพฤติกรรมทางจิตไม่ปกติแต่อย่างใด และแม้จะฟังว่าบุคคลดังกล่าวเป็นผู้มีจิตไม่ปกติก็ตาม การดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานตลอดทั้งการพิจารณาวินิจฉัยชี้มูลความผิดเกิดขึ้นจากพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชุมพร ส่งสำนวนการสอบสวนมายังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และมีการดำเนินการตามขั้นตอนและกระบวนการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผลการพิจารณาวินิจฉัยก็ไม่เปลี่ยนแปลงไป จึงมีมติชี้มูลความผิด สำหรับผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงที่จังหวัดชุมพร ตั้งขึ้นและต่อมาได้ยุติเรื่อง เป็นการพิจารณาเรื่องการทุจริตในการตรวจรับพัสดุ ไม่อาจหักล้างผลการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหา เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้นๆ แล้วแต่กรณี ผู้บังคับบัญชาย่อมไม่มีอำนาจวินิจฉัยเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติตามมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ส่วนที่เจ้าของอู่เวชโพธิ์ (ผู้รับจ้าง) ให้ถ้อยคำว่าซ่อมและส่งรถที่ซ่อมเมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่ให้การต่อคณะกรรมการไต่สวนว่า อาจจำรายละเอียดเกี่ยวกับระยะเวลาคลาดเคลื่อน นั้น เมื่อสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรมิได้เป็นคู่สัญญากับเจ้าของอู่เวชโพธิ์ แต่เป็นคู่สัญญากับอู่ ส. กุลทรัพย์ โดยมีนางสาหร่าย พรหมทอง เจ้าของอู่ให้การต่อเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๓๙ รับว่า ได้ซ่อมรถยนต์ตามใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๙/๒๕๓๙ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๙ แต่ยังไม่แล้วเสร็จเนื่องจากมีปัญหาเกี่ยวกับช่างที่ทำการซ่อมและอะไหล่ คงเหลืองานตกค้างแต่สี่ คาดว่าจะแล้วเสร็จประมาณวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๓๙ แม้ว่าภายหลังนางสาหร่ายจะไม่ได้มาให้การต่อคณะกรรมการไต่สวนเนื่องจากหาตัวไม่พบก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาคำให้การของเจ้าของอู่เวชโพธิ์ที่ให้การกับเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินเมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๓๙ ว่า ได้ซ่อมและส่งรถยนต์ที่ซ่อมเมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยได้รับจ้างช่วงซ่อมรถยนต์ตาม

/ใบสั่งจ้าง...

ใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๘/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ มาจากอู่ ส. กุลทรัพย์ มาตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๓๘ และได้ทำการซ่อมมาตลอด โดยรายการที่ ๑ - ๕ ตามใบสั่งจ้างซ่อมแล้วเสร็จประมาณกลางปี พ.ศ. ๒๕๓๘ รายการที่ ๖ - ๑๑ ตามใบสั่งจ้างซ่อมเสร็จประมาณเดือนธันวาคม ๒๕๓๘ และซ่อมเสร็จทุกอย่างเมื่อเดือนมกราคม ๒๕๓๙ โดยเป็นผู้ขับรถยนต์คันดังกล่าวไปส่งที่ฝ่ายวิศวกรรม สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร และมีความจำเป็นต้องใช้เงินในการซื้ออะไหล่และอุปกรณ์ทำสี จึงขอเบิกเงินงวดแรกมาเป็นทุน ซึ่งเป็นคำให้การที่ให้กับเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินขณะที่มีการตรวจสอบครุภัณฑ์และสถานที่ซ่อมรถ และเป็นคำให้การที่ใกล้ชิดกับวันเกิดเหตุ ย่อมไม่มีโอกาสที่จะแต่งเติมถ้อยคำย่อมเชื่อถือได้ เมื่อพิจารณาจากรายงานการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ดังกล่าวที่มีเจ้าหน้าที่ของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรเป็นผู้ชี้ว่า งานยังไม่แล้วเสร็จ อยู่ระหว่างซ่อมประตูและติดตั้งกระจก และอุปกรณ์อื่น ๆ ในห้องเครื่องด้านหน้า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเชื่อว่าผู้รับจ้างไม่สามารถทำงานได้เสร็จภายในวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ แต่มีการเบิกจ่ายเงินไปก่อนที่ผู้รับจ้างทำงานแล้วเสร็จ การที่ผู้ฟ้องคดีกับพวกซึ่งเป็นคณะกรรมการตรวจรับพัสดุ ลงชื่อในใบตรวจรับงานซ่อมรถยนต์ หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ ของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรตามใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๘/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ เป็นเท็จ จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๗๑ (๒) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ทำให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรได้รับความเสียหาย เป็นความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีความผิดอาญาฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และเมื่อกระบวนการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายตั้งแต่การแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวน การแจ้งข้อกล่าวหา การเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาและนำพยานหลักฐานมาสืบแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนการแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ อีกทั้งไม่ปรากฏว่าการใช้ดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมายอย่างไร ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ อนึ่ง

มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด เนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดขึ้นกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ เห็นได้ว่า กฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใดของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ผู้ฟ้องคดีจะอ้างต่อศาลปกครองว่าไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องเป็นกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใดที่อ้างเหตุหนึ่งเหตุใดในสามประการ ประการแรก ไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ประการที่สอง ไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากกระทำโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือประการที่สาม ไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากกระทำโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนที่ไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดขึ้นกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ ส่วนการรับฟังข้อเท็จจริงไปในทางหนึ่งทางใด ย่อมเป็นดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยแท้ เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ฟังข้อเท็จจริง ผิดกฎหมาย ดังนั้น มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่สั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการโดยอาศัยมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงมีอาจถือว่าเป็นการกระทำที่มิชอบอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่าศาลปกครองสูงสุดมีอาจรับฟังข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีส่วนนี้ นอกจากนี้ มาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ บัญญัติให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีปกครอง แต่อำนาจดังกล่าวต้องอยู่ในบังคับของวรรคสองของมาตรานี้ ผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกผู้บังคับบัญชาลงโทษตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมมีอาจฟ้องต่อศาลปกครองขอให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ นอกจากการฟ้องขอให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะที่เป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ

/ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว ผู้ถูกกล่าวหายังมีอาจฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่
ลงโทษทางวินัยกับผู้ถูกกล่าวหาตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อีกด้วย เพราะการดำเนินการ
ทางวินัยกรณีเช่นนี้ เป็นคนละกรณีกับการดำเนินการทางวินัยโดยผู้บังคับบัญชาโดยทั่วไป
ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ
ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ สำหรับฐานความผิดทางวินัยตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วินิจฉัย
ยุติแล้ว ผู้บังคับบัญชาไม่อาจวินิจฉัยเป็นประการอื่นได้อีก ตามนัยคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ
ที่ ๒/๒๕๔๖ เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ
พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ
ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ลงโทษผู้ฟ้องคดี และ
มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีด้วย ศาลปกครองจึงมีอาจรับคำฟ้องของ
ผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาหรือคำสั่งยกฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า กรณีการร้องเรียนผู้ฟ้องคดี เป็นการดำเนินการได้สวน
ข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูล
ความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้
ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานประพฤติชั่ว
อย่างร้ายแรง และส่งรายงานเอกสารพร้อมทั้งความเห็นมายังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณา
โทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนวินัยอีก และในการพิจารณาโทษทางวินัยให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ซึ่งเป็นไปตาม
มาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ. ๒๕๔๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการพิจารณาลงโทษผู้ฟ้องคดีตามพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๑๓ ลงวันที่ ๑๑
ธันวาคม ๒๕๕๑ เรื่อง การดำเนินการตามบทเฉพาะกาลแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๔/ว ๒๓๔ ลงวันที่
๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ เรื่อง ขอรับปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิด
วินัยอย่างร้ายแรงบางกรณี และเพื่อให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว อ.ก.พ. สามัญ
กรมทางหลวงชนบท จึงมีมติเห็นชอบให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
จึงมีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ การดำเนินการตามกระบวนการสอบสวนของ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือหลักเกณฑ์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง และเป็นกรรมแก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อาจใช้อำนาจในการตรวจสอบดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ เนื่องจากไม่มีบทกฎหมายใดที่ให้อำนาจ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหน้าที่เพียงดำเนินการลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่งรายงานและเอกสาร พร้อมความเห็นมาให้พิจารณาลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๘๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องพิจารณาภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงดังกล่าวตามที่กฎหมายกำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้มีความล่าช้าแต่อย่างใด คำสั่งลงโทษทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า เรื่องนี้เป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีถูกร้องเรียนกล่าวหาต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้พิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีในการกระทำผิดดังกล่าวตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่งเรื่องให้ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาให้ที่ประชุม อ.ก.พ. สามัญ กรมทางหลวงชนบทพิจารณา ซึ่ง อ.ก.พ. สามัญ กรมทางหลวงชนบทมีมติให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งในการพิจารณาอุทธรณ์กรณีที่มีการสั่งลงโทษตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๒/๒๕๕๖ ว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ เป็นกฎหมายเฉพาะเรื่องที่มีลักษณะพิเศษต่างจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไป การวินิจฉัยข้อเท็จจริงและการมีมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องพึงเป็นยุดิ และจะใช้สิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาได้เฉพาะระดับโทษตามฐานความผิดเดิมที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติเท่านั้น ส่วนองค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ก็มีอำนาจพิจารณาเฉพาะเรื่องดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชา จะเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติแล้วไม่ได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดที่ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษ คงพิจารณา

/ได้เพียง...

ได้เพียงระดับโทษที่ลงแก่ผู้ฟ้องคดีเท่านั้น เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า เมื่อปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๘ สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร ดำเนินการจ้างซ่อมรถยนต์ส่วนกลางหมายเลข ครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ (หมายเลขทะเบียน ๙ ค ๐๔๘๑ กรุงเทพมหานคร) โดยจ้างเหมาอยู่ ส. กุลทรัพย์ เป็นคู่สัญญา เพื่อซ่อมปะผุ ฟันสี ตามใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ จำนวน ๑๑ รายการ คือ ซ่อมประตู ปะผุตัวถัง ซ่อมฝาครอบเครื่องยนต์ ปะผุบังโคลนซ้าย - ขวา ซ่อมประตูแกงซ้าย - ขวา ซ่อมประตูท้าย เปลี่ยนผ้าใบหลังคา ซ่อมเบาะที่นั่งพนักงาน (หุ้มเบาะใหม่) ซ่อมกันชนหน้า - หลัง ฟันสีกันสนิมด้านล่างทั้งคัน ฟันสีรองพื้น และสีชั้นนอก (สี รพช.) เป็นเงิน ๔๙,๘๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็น กรรมการตรวจรับพัสดุร่วมกับนาย และนาย และนาย ลงลายมือชื่อในใบตรวจรับพัสดุและรับรองว่าผู้รับจ้างส่งมอบงานจ้างครบถ้วนตามสัญญาแล้ว เมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ ทั้งที่ทราบอยู่แล้วว่างานจ้างยังไม่แล้วเสร็จและผู้รับจ้างยังไม่ได้ส่งมอบงานจ้างให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาจากถ้อยคำของเจ้าของอู่เวชโพธิ์ที่รับช่วงการซ่อมแซมรถยนต์คันดังกล่าว จากอู่ (คู่สัญญา) ซึ่งให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการไต่สวนเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ว่า มีความจำเป็นต้องใช้เงินในการซื้ออะไหล่และอุปกรณ์ทำสี จึงขอเบิกเงินงวดแรกมาเป็นเงินทุน ซึ่งสอดคล้องกับถ้อยคำของผู้ฟ้องคดีที่ให้ถ้อยคำยอมรับกับเจ้าหน้าที่ของสำนักงาน การตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ว่ารถยนต์โดยตัวแวน หมายเลข ครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ ซ่อมแล้วเสร็จเรียบร้อยทุกอย่างเมื่อเดือนมกราคม ๒๕๓๙ และเป็นผู้ขับรถยนต์คันดังกล่าวไปส่งที่ฝ่ายวิศวกรรม สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๓๙ และรับกับถ้อยคำของเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ภูมิภาคที่ ๑๓ ที่ให้การว่า ขณะตรวจสอบรถยนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ ยังไม่ได้ฟันสีใหม่ตามข้อตกลงในใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ แต่อย่างใด เชื่อได้ว่าคณะกรรมการตรวจรับพัสดุลงลายมือชื่อในใบตรวจรับรถยนต์ หมายเลข ครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ ว่า อู่ ส. กุลทรัพย์ ซ่อมรถยนต์ส่วนกลาง คันดังกล่าวเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทั้งที่ในวันเวลาดังกล่าว รถยนต์ยังซ่อมไม่แล้วเสร็จ และมีการเบิกเงินค่าจ้างให้กับเจ้าของอู่ เพื่อใช้เป็นทุนในการดำเนินการซ่อมรถยนต์ เป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๗๑ (๒) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ทำให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรต้องเบิกจ่ายเงินค่าซ่อมรถยนต์ส่วนกลาง

หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ เป็นเงิน ๔๙,๘๐๐ บาท ให้แก่ผู้รับจ้างเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๓๘ โดยผู้รับจ้างส่งมอบรถยนต์คันดังกล่าวในวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๓๘ ถือว่าส่งมอบล่าช้าเกินกำหนด ๒๘๘ วัน ทำให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรได้รับความเสียหายเป็นเงิน ๒๙,๘๐๐ บาท พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับมีมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ วางแนวทางการลงโทษไว้ควรลงโทษไล่ออกจากราชการ แม้จะมีเหตุปรากฏอื่นใดก็ไม่มีเหตุผลหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการได้ การพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงถูกต้องเหมาะสมแก่กรณีและเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า การได้สวนข้อเท็จจริงก็เพื่อให้ได้ความจริงว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดจริงหรือไม่ โดยอาศัยพยานหลักฐานเกี่ยวข้องที่สำคัญมาพิสูจน์เมื่อเกิดเหตุใหม่ ๆ พยานหลักฐานยังอยู่ครบถ้วน เมื่อเวลาผ่านไปนานพยานหลักฐานก็อาจจะสูญหายไป พยานบุคคลไม่สามารถจดจำข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นได้ ทำให้ยุ่งยากต่อการพิสูจน์และเกิดความไม่เป็นธรรมได้ กรณีนี้เจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นผู้ตรวจพบและดำเนินการสืบสวนรวบรวมพยานหลักฐานฝ่ายเดียวโดยที่ยังไม่มีการกล่าวหาผู้ฟ้องคดีกับพวก จนกระทั่งผู้ฟ้องคดีกับพวกเกษียณอายุราชการเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๖ จึงมีการร้องทุกข์กล่าวโทษผู้ฟ้องคดีกับพวกต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชุมพร ซึ่งได้ส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปรับทราบข้อกล่าวหาเมื่อปลายเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๑ การได้สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มุ่งที่จะให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดทางวินัยและทางอาญา จึงรวบรวมเฉพาะพยานหลักฐานที่เป็นโทษแก่ผู้ฟ้องคดีกับพวกทั้งสิ้น แต่ผู้ฟ้องคดีกับพวกกลับมีโอกาสแก้ข้อกล่าวหาภายในเวลาอันจำกัดอย่างช้าไม่เกิน ๑๕ วัน นับแต่วันที่รับทราบข้อกล่าวหา ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถหาหลักฐานได้ทันภายในเวลา ๑๕ วัน เนื่องจากเรื่องที่ถูกกล่าวหาเกิดขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ประกอบกับเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๐ จังหวัดชุมพรโดนพายุซัดน้ำพัดถล่มเกิดน้ำท่วม และสำนักงานเร่งรัดพัฒนา

/ชนบท...

ชนบทถูกยุบเลิกไป ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบว่าจะเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องเก็บอยู่ที่ใด อีกทั้งข้าราชการที่เกี่ยวข้องเกษียณอายุราชการ บางคนเสียชีวิตแล้ว แม้จะสามารถเรียกพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องมาได้ แต่ก็ให้ถ้อยคำว่าจำรายละเอียดไม่ได้ โดยเฉพาะวันเดือนปีที่รถยนต์คันดังกล่าวซ่อมแล้วเสร็จ แม้แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ไม่สามารถเรียกตัวนาง

เจ้าของรถ คู่สัญญา กับสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรมาได้สวนในฐานะพยานได้ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถขอตรวจดูสำนวนการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ ถือเป็นกีดกันการแสวงหาหรือไม่เปิดโอกาสให้ผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือนำพยานหลักฐานมาหักล้างข้อกล่าวหาอย่างเต็มที่ ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างรวดเร็ว ถูกต้อง เป็นธรรมและมีโอกาสต่อสู้คดีอย่างเต็มที่ตามเจตนารมณ์แห่งมาตรา ๔๐ (๑) (๔) และ (๗) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ สำหรับรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงจังหวัดชุมพร มีความเห็นว่า ๓.๑ การซ่อมรถยนต์หมายเลขทะเบียน ๙ ค - ๐๔๘๑ กรุงเทพมหานคร (รหัส ชพ ๐๑ - ๐๑) แบ่งการดำเนินการเป็น ๒ ขั้นตอน คือ ๓.๑.๑ งานจ้างเหมา ได้แก่ การซ่อมตัวถัง ปะมุ พ่นสี ตามใบสั่งเลขที่ ๑๓๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ กำหนดส่งงานภายในวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ ๓.๑.๒ งานดำเนินการเอง ได้แก่ การซื้ออะไหล่ตามใบสั่งเลขที่ ๑๘๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๓๘ กำหนดส่งของภายในวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๓๘ และการซื้ออะไหล่ตามใบสั่งเลขที่ ๒๒๐/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๓๘ กำหนดส่งของภายในวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๓๘ ๓.๒ งานจ้างเหมาซ่อมปะมุและพ่นสี (ตามข้อ ๓.๑.๑) ดำเนินการเสร็จตามเวลาที่กำหนด ไม่มีการรับรองเอกสารเท็จทำให้ทางราชการเสียประโยชน์แต่อย่างใด ๓.๓ งานซ่อมดำเนินการเองโดยช่างของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร ใช้สถานที่ซ่อมของเอกชนแทนการซ่อมในสำนักงานฯ มีเหตุผลความจำเป็นเกี่ยวกับข้อจำกัดของเครื่องมือซ่อมที่สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรที่ไม่มีใช้บางรายการ เป็นการปรับเปลี่ยนวิธีการดำเนินงานให้เกิดความคล่องตัว ไม่เกิดผลเสียแก่ทางราชการ โดยผู้ว่าราชการจังหวัดชุมพรรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงดังกล่าวไปยังเลขาธิการเร่งรัดพัฒนาชนบทตามหนังสือ ที่ ชพ ๐๐๒๖/๑๒๔๙๑ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๓๘ และเลขาธิการเร่งรัดพัฒนาชนบทรายงานให้หัวหน้าสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ทราบแล้วตามหนังสือ ที่ มท ๑๔๒๘/๑๐๓๘๖ ลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม

๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการสอบข้อเท็จจริงของจังหวัดชุมพรมีความใกล้ชิดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เชื่อถือได้ และมีน้ำหนักหักล้างมติซึ่งมูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สำหรับที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่าเนื่องจากนาย. **เจ้าของอู** ไม่ใช่คู่สัญญา กับ

สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร โดยนาง. **เจ้าของอู**

เป็นผู้ให้การยืนยันต่อสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๓๙ ว่ารถยนต์ยังซ่อมไม่แล้วเสร็จเนื่องจากมีปัญหาช่างซ่อมและอะไหล่ คงเหลืองานตกค้างแต่จะแล้วเสร็จประมาณวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๓๙ แม้นาย

จะไม่ได้มาให้การต่อคณะอนุกรรมการไต่สวนก็ตาม แต่คำให้การของนายบุญยริทธิ์ให้การกับเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ ก็เป็นคำให้การที่ใกล้ชิดกับวันเกิดเหตุ และตามบันทึกการตรวจสอบ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๙ ที่รายงานว่ารถยนต์

ไม่ได้ซ่อมที่อู แต่ซ่อมที่อู และยังไม่เสร็จทั้งคัน เป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เชื่อว่า ผู้รับจ้างไม่สามารถทำงานเสร็จทันวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๙ แต่มีการเบิกเงินไปก่อนงานแล้วเสร็จ ตลอดจนคำให้การของนาย. **เจ้าหน้าที่ของสำนักงาน**

การตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่ให้การต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชุมพรเมื่อวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๔๖ สรุปได้ว่า สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ เข้าตรวจสอบบัญชีของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร

เมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๙ และขอตรวจสอบรถยนต์ หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ แต่เจ้าหน้าที่ไม่สามารถนำรถยนต์มาให้ตรวจสอบได้ จึงไปตรวจดูการซ่อมรถยนต์คันดังกล่าวที่อู

ซึ่งมีนาย **และนาย** **เจ้าหน้าที่ของสำนักงานเร่งรัด** พัฒนาการจังหวัดชุมพร เป็นผู้นำชี้ ผลการตรวจสอบปรากฏว่า (๑) มีเอกสารประกอบการจ้างให้ตรวจสอบ (๒) การตรวจสอบสังเกตการณ์ของจริง โดยตรวจสอบรถยนต์

รหัส ชพ ๐๑ - ๐๑ ปรากฏว่า รถยนต์คันดังกล่าวอยู่ระหว่างการซ่อมประตูและกระจกติดตั้งอุปกรณ์ต่าง ๆ ไว้ช่วงหน้าของห้องเครื่อง พร้อมทั้งตั้งข้อสังเกตว่า งานยังไม่แล้วเสร็จ

อยู่ระหว่างทำการซ่อมประตู ติดตั้งกระจกและอุปกรณ์อื่นๆ ในห้องเครื่องด้านหน้า จะเห็นได้ว่าบันทึกของเจ้าหน้าที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ดังกล่าว เมื่อเทียบกับใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๙/๒๕๓๙ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๙

มีข้อแตกต่างในสาระสำคัญอย่างสิ้นเชิง โดยระบุเพียงว่างานยังไม่แล้วเสร็จ อยู่ระหว่างซ่อม

/ประตูเพียง...

ประตุเพียงประการเดียว แต่กลับให้การต่อคณะอนุกรรมการไต่สวนเมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ว่า เมื่อเข้าไปถึงอยู่ พบเห็นรถยนต์ หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ ยังไม่ได้พ่นสีใหม่ตามข้อตกลงในใบสั่งจำงเลขที่ ๑๓๘/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ และอยู่ระหว่างซ่อมประตุติดตั้งกระจก แต่จำรายละเอียดไม่ได้ว่าเป็นประตุบานไหน อย่างไร และภายหลังนาย... เจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ ที่เข้าร่วมตรวจสอบกลับให้ถ้อยคำต่อคณะอนุกรรมการไต่สวนว่า ยังซ่อมสีไม่แล้วเสร็จ ซึ่งไม่ตรงกับรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริงและบันทึกสังเกตการณ์เมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๘ ถือเป็นคำให้การที่ไม่ชัดเจนและหักล้างกันเอง จึงรับฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าหน้าที่ตรวจรับพัสดุจัดทำเอกสารและรับรองเอกสารเป็นเท็จ ทั้งที่งานยังไม่แล้วเสร็จ ประกอบกับพนักงานอัยการจังหวัดชุมพรเป็นโจทก์ฟ้องผู้ฟ้องคดีเป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดชุมพร ในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๑๔/๒๕๕๕ ซึ่งพยานโจทก์ที่มาให้การนำสืบต่างเบิกความยืนยันว่า อยู่ซ่อมผู้รับจำงซ่อมรถยนต์หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ ตามที่จำงและส่งมอบรถเรียบร้อย ผู้ฟ้องคดีและพวกจึงตรวจรับงานจำง แต่เนื่องจากรถยนต์คันดังกล่าวมีสภาพเก่ามาก เมื่อหน่วยงานผู้รับผิดชอบนำรถยนต์คันดังกล่าวไปใช้ จนเกิดความชำรุดบกพร่องจึงต้องนำกลับไปซ่อมแซมที่ผู้ซ่อมอีก ไม่ใช่ซ่อมยังไม่แล้วเสร็จ แต่ผู้ฟ้องคดีกับพวกได้ลงลายมือชื่อรับรถยนต์คันดังกล่าวไว้ก่อน จนทำให้เกิดความเสียหายตามที่เจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เข้าใจแต่อย่างใด อีกทั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงที่ผู้ว่าราชการจังหวัดชุมพร (ในขณะนั้น) แต่งตั้งและพนักงานสอบสวนต่างมีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกไม่ได้กระทำความผิดเช่นกัน ดังนั้น เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาข้อเท็จจริงดังกล่าวด้วย สำหรับคดีนี้เกิดเหตุมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ซึ่งตามมาตรา ๑๐๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่บังคับใช้ในขณะนั้น บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกข้าราชการพลเรือนสามัญที่กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงได้ตามความร้ายแรงแห่งคดี ซึ่งจะเห็นได้ว่า แม้จะเป็นความผิดร้ายแรงแต่กฎหมายก็ให้อำนาจผู้บังคับบัญชามีคำสั่งปลดออกได้ แต่ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีมีคำสั่งให้ไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยให้งดบำเหน็จบำนาญ ทั้งที่การกระทำดังกล่าวไม่ร้ายแรงนัก และคณะกรรมการตรวจรับพัสดุ (นาย...) นำเงินไปชดใช้แก่หน่วยงานแล้ว ขอให้

/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามคำขอของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมโดยยืนยันตามคำให้การ ลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ และให้การเพิ่มเติมว่า คณะอนุกรรมการไต่สวนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งได้ปฏิบัติหน้าที่โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งใช้บังคับกับผู้ถูกกล่าวหาทุกคน การแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้เลือกปฏิบัติใช้เฉพาะกับผู้ฟ้องคดีเพียงรายเดียวแต่อย่างใด สำหรับรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงที่จังหวัดชุมพรแต่งตั้งขึ้น โดยผู้ว่าราชการจังหวัดชุมพรได้รายงานไปยังเลขาธิการเร่งรัดพัฒนาชนบทตามหนังสือ ที่ ขพ ๐๐๒๖/๑๒๔๙๑ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๓๙ และเลขาธิการเร่งรัดพัฒนาชนบทรายงานให้หัวหน้าสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ (สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน สาขาที่ ๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เดิม) ทราบแล้ว นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่ามีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงขึ้นภายหลังจากที่ผู้รับจ้างชอมรถยนต์ได้ส่งมอบงานจ้างแล้วเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๓๙ และรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงดังกล่าว มิได้มีการสอบปากคำบุคคลใดขัดแย้งกับคำให้การของเจ้าของอยู่ และเจ้าของอยู่ที่ให้การต่อเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง และยืนยันว่างานเสร็จจริงตามกำหนด โดยไม่ปรากฏว่ามีการรับรองเอกสารเท็จว่ารถยนต์ชอมเสร็จแล้ว ทั้งที่ความจริงยังไม่เสร็จ จึงไม่อาจรับฟังได้สำหรับงานจ้างเหมาซ่อมปะผุและพื้นสีตามใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ กำหนดส่งงานภายในวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ ต่อมาเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เดินทางไปตรวจสอบการซ่อมรถยนต์คันดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๙ ผลการตรวจสอบระบุว่า รถยนต์ส่วนกลางหมายเลขครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ ยังซ่อมไม่แล้วเสร็จอยู่ระหว่างซ่อมประตูและกระจก ติดตั้งอุปกรณ์ต่าง ๆ ในช่วงหน้าของห้องเครื่องและมีการส่งมอบงานจ้างเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๓๙ ประกอบกับคำให้การของนางสาวร้าย พรหมทอง เจ้าของอยู่ที่ให้การยอมรับในครั้งแรกว่า งานที่รับจ้างยังไม่แล้วเสร็จ และนาย เจ้าของอยู่ที่

ที่ให้การว่า...

ที่ให้การว่า ส่งมอบงานเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๓๙ ข้อเท็จจริงกับคำให้การของบุคคลทั้งสองขัดแย้งกัน แม้ภายหลังนาย จะอ้างว่าจำเวลาตลาดเคลื่อน แต่เนื่องจากการเป็นการให้ถ้อยคำในวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๓๙ ภายหลังส่งมอบรถยนต์เพียง ๑ วัน จึงไม่น่าจะจำวันเวลาที่ข่อมตลาดเคลื่อน ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่ามีการนำรถยนต์คันดังกล่าวไปใช้แล้วเกิดความชำรุดบกพร่องจึงต้องนำมาให้อู่เดิมซ่อมฝากระโปรงและประตูจึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนคำให้การของนาย และนาย เจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เกี่ยวกับการทำสำรถยนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ ไม่แล้วเสร็จนั้น ไม่ใช่การให้การไม่ตรงกับเอกสารแต่อย่างใด แต่เป็นการอธิบายข้อความในเอกสารของบันทึกสังเกตการณ์ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๙ ส่วนคำให้การของนาย และนาย ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร และคำให้การของนายบุญยริดและนางสาหร่าย ล้วนแต่เป็นถ้อยคำที่ให้การด้วยความสมัครใจ ไม่ได้เกิดจากการจูงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือโดยมิชอบประการอื่น จึงเป็นถ้อยคำที่เกิดขึ้นโดยชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งไม่ปรากฏว่าคำให้การของบุคคลดังกล่าวได้มาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายอย่างไร เมื่อคณะอนุกรรมการได้สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รวบรวมพยานหลักฐานดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของการได้สวนข้อเท็จจริง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมมีดุลพินิจที่รับฟังได้โดยชอบด้วยกฎหมาย สำหรับคดีหมายเลขแดงที่ ๕๐๔/๒๕๕๕ ของศาลจังหวัดชุมพร ระหว่างพนักงานอัยการจังหวัดชุมพร โจทก์ และผู้ฟ้องคดี จำเลยในคดีดังกล่าว พยานโจทก์เบิกความยืนยันว่าได้ข่อมรถยนต์คันดังกล่าวเรียบร้อยและส่งมอบรถยนต์แก่ผู้ฟ้องคดี แต่เนื่องจากรถยนต์คันดังกล่าวมีสภาพเก่ามาก เมื่อหน่วยงานผู้รับผิดชอบนำรถยนต์ไปใช้ เกิดความชำรุดบกพร่องต้องนำกลับไปซ่อมแซมอีก และส่งมอบรถไว้ที่อู่ซ่อม ไม่ได้เป็นการซ่อมยังไม่แล้วเสร็จแต่ผู้ฟ้องคดีกับพวกกลางลายมือชื่อรับรถยนต์คันดังกล่าวไว้ก่อนดังที่เจ้าหน้าที่เข้าใจ ตลอดจนคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและพนักงานสอบสวนต่างมีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกไม่มีความผิด นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่งรายงานการได้สวนข้อเท็จจริงพร้อมความเห็นในมูลความผิดของผู้ฟ้องคดีในส่วนคดีอาญาไปยังอัยการสูงสุดตามมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และอัยการสูงสุดมีคำสั่งฟ้องและยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดชุมพร โดยพยานโจทก์ได้เบิกความซึ่งเป็นการเบิกความภายหลังจากที่ให้ถ้อยคำต่อเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓

จังหวัดสุราษฎร์ธานีและต่อคณะอนุกรรมการได้สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว ทั้งนี้ ศาลจังหวัดชุมพรมีคำพิพากษาในคดีอาญาดังกล่าวว่า จำเลย (ผู้ฟ้องคดี) มีความผิดจริง ตามฟ้อง ให้ลงโทษจำคุกจำเลยเป็นเวลา ๑ ปี และปรับ ๑๐,๐๐๐ บาท โดยโทษจำคุกให้รอ การลงโทษไว้ ๒ ปี การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างคำเบิกความของพยานในคดีดังกล่าวมาหักล้าง ข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการไปโดยชอบด้วยกฎหมาย จึงไม่อาจรับฟังได้ เมื่อการกระทำของผู้ฟ้องคดีกับพวก ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการตรวจรับพัสดุ กรณีจ้าง ช่อมรณยนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ (หมายเลขทะเบียน ๙ ค ๐๔๘๑ กรุงเทพมหานคร) โดยร่วมกันลงลายมือชื่อในใบตรวจรับพัสดุนั้นเป็นเท็จ โดยตรวจรับงาน ขณะที่ผู้รับจ้างส่งมอบงานไม่ครบตามสัญญาซึ่งเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๗๑ (๒) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ทำให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนา ชนบทจังหวัดชุมพรได้รับความเสียหายอันเป็นความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการ ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริต ต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติกู้ย้อย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งกรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการ คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นควรให้ลงโทษ ไล่ออกจากราชการ ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ การที่ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีมีคำสั่งให้ไล่ออกจากราชการ จึงชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกฟ้องผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้เอาคำให้การที่ยื่นไว้ต่อศาลเป็นคำให้การเพิ่มเติม

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ขอให้เอาคำให้การและคำวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี เป็นคำให้การเพิ่มเติม

ศาลออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของ ส่วนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นข้าราชการพลเรือน ตำแหน่งนายช่างเครื่องกล ระดับ ๖ สังกัดสำนักงานทางหลวงชนบท จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กรมทางหลวงชนบท กระทรวงมหาดไทย และเกษียณอายุราชการแล้วเมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน

๒๕๔๖ เมื่อปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๘ สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร ได้ดำเนินการขอมรณยนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ (หมายเลขทะเบียน ๙ ค ๐๔๘๑ กรุงเทพมหานคร) โดยจ้างเหมาผู้ ช่อมปะมุพ่นสี ตามใบสั่งจ้าง เลขที่ ๑๓๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ จำนวน ๑๑ รายการ คือ ช่อมประดู ประตุตัวถัง ช่อมฝาครอบเครื่องยนต์ ประมุบังโคลนซ้าย - ขวา ช่อมประดูแก่งซ้าย - ขวา ช่อมประดูท้าย เปลี่ยนผ้าใบหลังคา ช่อมเบาะที่นั่งพนักงาน (หุ้มเบาะใหม่) ช่อมกันชนหน้า - หลัง ฟนสีกันสนิมด้านล่างทั้งคัน ฟนสีรองพื้น และสีชั้นนอก (สี รพช.) เป็นเงิน ๔๙,๘๐๐ บาท ขณะนั้นผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายช่างเครื่องกล ๕ สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการตรวจรับพัสดุ ร่วมกับนาย นายช่างเครื่องกล ๖ และ นายช่างเครื่องกล ๕ ตามหนังสือขออนุมัติจ้าง ที่ ชพ ๐๐๒๖/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ต่อมานาย: ร่วมกับ นาย เจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี (สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน สาขาที่ ๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี) เข้าตรวจสอบบัญชีรับจ่ายของหน่วยงานราชการในจังหวัดชุมพร และเข้าตรวจสอบเอกสารการรับจ่ายเงินของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรพบว่า มีการจ้างขอมรณยนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ จำนวน ๑๑ รายการ เป็นเงิน ๔๙,๘๐๐ บาท โดยมีการตรวจรับงานจ้างเรียบร้อยและเบิกเงินแล้ว เมื่อขอตรวจสอบรณยนต์คันดังกล่าว ได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่วารณยนต์คันดังกล่าวอยู่ที่อยู่ขอมรณยนต์ จึงให้เจ้าหน้าที่พาไปตรวจ ที่อยู่ พบรณยนต์คันดังกล่าวอยู่ระหว่างการซ่อม จึงจัดทำบันทึกสังเกตการณ์ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๙ ไว้ด้วย เจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการตรวจรับพัสดุ ในงานจ้างดังกล่าวลงลายมือชื่อตรวจรับรณยนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ ในใบตรวจรับพัสดุ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ ทั้งที่งานจ้างขอมรณยนต์คันดังกล่าวยังไม่แล้วเสร็จ ถือเป็นเจ้าพนักงานทำเอกสารเท็จ รับรองเอกสารเท็จ เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ทำให้ราชการเสียหาย จึงร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชุมพรเมื่อวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๔๖ ต่อมาพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชุมพรส่งสำนวนการสอบสวนไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๘๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๒๑๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๗ แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการไต่สวนแจ้งคำสั่งแต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ โดยได้ดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานเรื่อยมาจนเมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งคณะต้องหยุดปฏิบัติหน้าที่และพ้นจากตำแหน่ง ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๓๖๗/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงต่อไป โดยคณะกรรมการไต่สวนมีหนังสือลับ ต่วน ที่ ปช ๐๐๑๓/๐๒๑๗ - ๐๒๒๐ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๐ แจ้งคำสั่งแต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบเพื่อคัดค้าน ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งดังกล่าวและไม่คัดค้าน ต่อมาคณะกรรมการไต่สวนมีหนังสือลับ ต่วน ที่ ปช ๐๐๑๓/๒๐๖๖ ลงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปรับทราบข้อกล่าวหา โดยแจ้งข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ซึ่งผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๑ คณะอนุกรรมการไต่สวนดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริง รวบรวมพยานและพิจารณาหลักฐานที่เกี่ยวกับข้อกล่าวหา รวมทั้งไต่สวนพยานบุคคลตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ได้ความว่า ผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายช่างเครื่องกล ๕ สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร กับพวก ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการตรวจรับพัสดุ กรณีจ้างซ่อมรถยนต์ส่วนบุคคล หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ (หมายเลขทะเบียน ๙ ค ๐๕๘๑ กรุงเทพมหานคร) จำนวน ๑๑ รายการ เป็นเงิน ๔๙,๘๐๐ บาท กำหนดส่งมอบงานภายในวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ ร่วมกันกับ นาย และนาย ลงลายมือชื่อตรวจรับงานซ่อมในใบตรวจรับพัสดุ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ ทั้งที่งานซ่อมยังไม่แล้วเสร็จ อันเป็นเท็จ ผู้รับจ้างจึงส่งมอบงานล่าช้ากว่ากำหนด แต่มีการเบิกจ่ายเงินค่าซ่อมแซมรถยนต์คันดังกล่าวให้กับผู้รับจ้าง ถือเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๗๑ (๒) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ทำให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรได้รับความเสียหาย เป็นความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติก่อความเสียหายอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีความผิดอาญาฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่

/ผู้หนึ่ง...

ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานตามสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงประกอบคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีในเรื่องดังกล่าวแล้วมีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๓๒ - ๕๗/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ เห็นชอบตามความเห็นของคณะอนุกรรมการไต่สวน และมีหนังสือลับ ที่ ปช ๐๐๑๓/๗๓๓๑ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ส่งรายงาน เอกสารและความเห็นไปยังอธิบดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่ง อ.ก.พ. สามัญของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติเห็นชอบให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยอธิบดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ลงโทษไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการตรวจรับพัสดุ ลงลายมือชื่อในใบตรวจรับรถยนต์ หมายเลขครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ ว่า อยู่ ซ่อมปะผุรถยนต์คันดังกล่าวเสร็จเรียบร้อยแล้วที่รถยนต์คันดังกล่าวยังซ่อมไม่แล้วเสร็จ และเบิกจ่ายเงินค่าจ้างให้เจ้าของรถซ่อมรถยนต์ เป็นเงิน ๔๙,๘๐๐ บาท เพื่อใช้เป็นทุนในการดำเนินการซ่อมรถยนต์ เป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๗๑ (๒) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ทำให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรต้องเบิกจ่ายเงินค่าซ่อมรถยนต์ให้แก่ผู้รับจ้างไปเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๓๘ และผู้รับจ้างส่งมอบรถยนต์คันดังกล่าวให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรในวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๓๘ ซึ่งเป็นการส่งมอบล่าช้ากว่ากำหนด ๒๙๙ วัน เป็นผลให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรได้รับความเสียหายเป็นเงิน ๒๙,๘๐๐ บาท พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ การที่ผู้บังคับบัญชาลงโทษไล่ออกจากราชการจึงถูกต้องเหมาะสมแก่กรณีและเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามมีมติว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามที่กล่าวหา มีคำสั่งให้ไล่ออกจากราชการ และมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากเป็นการใช้อำนาจรัฐโดยไม่เป็นธรรม ไม่คำนึงถึงหลักนิติธรรม กระบวนการไต่สวน การวินิจฉัย

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริง รวมถึงการใช้ดุลพินิจในการลงโทษไม่ชอบ ตลอดจนไม่ได้ให้โอกาสและระยะเวลาที่เหมาะสมแก่ผู้ฟ้องคดีในการต่อสู้คดี กระบวนการสอบสวนดำเนินการภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดเป็นเวลากว่า ๑๐ ปี โดยไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้า ประกอบกับต้นสังกัดเดิมถูกยุบเลิกไป เป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจรวบรวมพยานหลักฐานที่จะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ตามข้อกล่าวหาได้อย่างครบถ้วน และไม่มีการตรวจสอบถึงความน่าเชื่อถือของผู้ร้องเรียน ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งความผิดปกติของผู้ร้องเรียนให้ทราบแล้ว ตลอดจนยังมีประเด็นโต้แย้งว่าเป็นการซ่อมแซมที่ล่าช้าเกินกำหนดเวลาตรวจรับหรือไม่ ถือเป็นกีดกันการแสวงหาพยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดี และไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือนำพยานหลักฐานมาหักล้างแก้ข้อกล่าวหา จึงเป็นการใช้ดุลพินิจลงโทษที่รุนแรงไม่สมควรแก่ความผิด ประกอบกับผู้ฟ้องคดีชดใช้เงินให้แก่ทางราชการเมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๘ เป็นเงิน ๕๓,๕๖๔ บาท แล้ว อีกทั้งผู้ฟ้องคดีไม่เคยกระทำผิดมาก่อน จึงควรได้รับโอกาสลดหย่อนโทษ ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุด ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่มีมติว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลับ ที่ ปช ๐๐๑๓/๗๓๓๑ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่อง ขอให้พิจารณาโทษทางวินัย คำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เรื่องดำที่ ๕๒๑๐๐๗๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๖๑๑๕๓ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ และหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๕/๑ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๔

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การที่อธิบดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ไล่ออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำวินิจฉัย เรื่องดำที่ ๕๒๑๐๐๗๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๖๑๑๕๓ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ขอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่ใช้บังคับในขณะนั้น บัญญัติว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้ ... (๓) ใต้สวนและ

วินิจฉัยว่า...

วินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองหรือเทียบเท่าขึ้นไปร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม รวมทั้งดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการในระดับที่ต่ำกว่าที่ร่วมกระทำความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวหรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือที่กระทำความผิดในลักษณะที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเห็นสมควรดำเนินการด้วย ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต มาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับคำกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๘๔ หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามหมวด ๔ การไต่สวนข้อเท็จจริง ซึ่งบทบัญญัติในหมวด ๔ กำหนดเกี่ยวกับการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเพื่อดำเนินการแทนก็ได้ การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวนให้เป็นไปตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ โดยในการดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงต้องแจ้งตามข้อกล่าวหา แสดงพยานหลักฐานหรือนำพยานบุคคลมาให้ปากคำชี้แจง และเมื่อดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานเสร็จแล้วให้จัดทำสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณา และหากมีมติว่าข้อกล่าวหาใดมีมูล ก็ให้ส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาเพื่อลงโทษทางวินัยตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัยเมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่า

รายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาในนั้นๆ แล้วแต่กรณี พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะมีการกระทำของผู้ฟ้องคดีอันเป็นเหตุให้มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ มาตรา ๘๒ วรรคสาม บัญญัติว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๘๘ วรรคสอง บัญญัติว่า การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษหรือกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๗๑ กำหนดว่า คณะกรรมการตรวจรับพัสดุ มีหน้าที่ดังนี้...

(๒) ตรวจรับพัสดุให้ถูกต้องครบถ้วนตามหลักฐานที่ตกลงกันไว้ สำหรับกรณีที่มีการทดลองหรือตรวจสอบในทางเทคนิคหรือทางวิทยาศาสตร์ จะเชิญผู้ชำนาญการหรือผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับพัสดุนั้นมาให้คำปรึกษา หรือส่งพัสดุนั้นไปทดลองหรือตรวจสอบ ณ สถานที่ของผู้ชำนาญการหรือผู้ทรงคุณวุฒินั้นๆ ก็ได้ ในกรณีจำเป็นที่ไม่สามารถตรวจนับเป็นจำนวนหน่วยทั้งหมดได้ ให้ตรวจรับตามหลักวิชาการสถิติ

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๘ สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรได้ดำเนินการขอมรณยนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ (หมายเลขทะเบียน ๙ ค.๐๕๘๑ กรุงเทพมหานคร) โดยจ้างเหมาอยู่ ร่อมปะมุพ่นสีตามใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๘/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ จำนวน ๑๑ รายการ เป็นเงิน ๔๙,๘๐๐ บาท กำหนดแล้วเสร็จวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ กรณีที่มีการส่งมอบพัสดุล่าช้า ผู้รับจ้างจะต้องเสียค่าปรับเป็นรายวันในอัตราร้อยละ ๐.๒๐ ของราคาพัสดุที่ยังไม่ได้ส่งมอบนับจากวันครบกำหนดถึงวันที่ผู้รับจ้างได้นำสิ่งของมาส่งให้ผู้ว่าจ้างจนถูกต้องครบถ้วน ผู้ฟ้องคดีซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งนายช่างเครื่องกล ๕ ได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการตรวจรับพัสดুর่วมกับนาย _____ และนาย _____ พร้อมกันนั้นสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรสั่งซื้อวัสดุยานพาหนะเพื่อดำเนินการขอมรณยนต์อีกตามใบสั่งซื้อ

/เลขที่...

เลขที่ ๑๘๘/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๓๘ จำนวน ๒๕ รายการ เป็นเงิน ๑๙,๑๑๕ บาท โดยนำไปช่อมรยนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ จำนวน ๑๓ รายการ เป็นเงิน ๑๐,๓๒๕ บาท และใบสั่งซื้อเลขที่ ๒๒๐/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๓๘ จำนวน ๓๙ รายการ เป็นเงิน ๓๑,๑๘๐ บาท โดยนำไปช่อมรยนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ จำนวน ๑๗ รายการ โดยเป็นการสั่งซื้อวัสดุยานพาหนะแต่ใช้สถานที่ซ่อมของเอกชนเนื่องจากมีข้อจำกัดเกี่ยวกับเครื่องมือซ่อม ผู้ฟ้องคดีในฐานะกรรมการตรวจรับพัสดุ ได้ลงนามตรวจรับพัสดุตามใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๘/๒๕๓๘ เมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ และเบิกจ่ายเงินให้กับเจ้าของอยู่ ซึ่งเป็นคู่สัญญาผู้รับจ้างเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๓๘ ส่วนการสั่งซื้อวัสดุยานพาหนะตามใบสั่งซื้อเลขที่ ๑๘๘/๒๕๓๘ และใบสั่งซื้อเลขที่ ๒๒๐/๒๕๓๘ มีการเบิกจ่ายเงินให้กับผู้รับจ้างเมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๓๘ ต่อมาเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เข้าตรวจสอบบัญชีการเงินของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร ประจำงวดปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๘ พบว่า ในการจ้างช่อมรยนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ จำนวน ๑๑ รายการ เป็นเงิน ๕๘,๘๐๐ บาท คณะกรรมการตรวจรับพัสดุ ลงลายมือชื่อตรวจรับงานจ้างเรียบร้อยแล้วและเบิกเงินแล้ว เจ้าหน้าที่ข้างต้นจึงขอตรวจสอบมรยนต์คันดังกล่าว และได้รับแจ้งว่ามรยนต์คันดังกล่าวอยู่ที่อู่ช่อมรยนต์ จึงให้เจ้าหน้าที่พาไปตรวจสอบและพบมรยนต์คันดังกล่าวอยู่ระหว่างการซ่อมที่อู่ ซึ่งเป็นผู้รับจ้างช่วงช่อมรยนต์จากอู่ เจ้าหน้าที่ทำบันทึกสังเกตการณ์ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๘ โดยมีข้อสังเกตว่า งานยังไม่แล้วเสร็จ อยู่ระหว่างทำการซ่อมประตู ติดตั้งกระจก และอุปกรณ์อื่นๆ ในห้องเครื่องด้านหน้า เจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ เห็นว่าผู้รับจ้างไม่สามารถส่งมอบงานซ่อมได้ทันภายในกำหนดเวลา แต่ผู้ฟ้องคดีกับพวกซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการตรวจรับพัสดุในงานสั่งจ้างดังกล่าว กลับลงลายมือชื่อตรวจรับมรยนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ ในใบตรวจรับพัสดุ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ ว่าได้ซ่อมเรียบร้อยแล้วถูกต้องครบถ้วน ถือว่าเป็นเจ้าพนักงานทำเอกสารเท็จ รับรองเอกสารเท็จ และเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ทำให้ราชการเสียหาย จึงร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชุมพรเมื่อวันที่ ๑๗

/ ธันวาคม...

ธันวาคม ๒๕๔๖ ต่อมาเมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๔๗ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธร
อำเภอเมืองชุมพรส่งสำนวนการสอบสวนไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๘๘
แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ. ๒๕๔๒ เพื่อดำเนินการไต่สวนและชี้มูลความผิด ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้ว
เห็นชอบตามความเห็นของคณะอนุกรรมการไต่สวน จึงมีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๓๒ -
๕๗/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติ
หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้
เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติก้าว
อย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีความผิดอาญาฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติ
หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติ
หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา
จากข้อเท็จจริงดังกล่าว เห็นว่า รถยนต์ส่วนบุคคล หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑
(หมายเลขทะเบียน ๘ ค ๐๔๘๑ กรุงเทพมหานคร) เป็นรถยนต์ที่มีอายุการใช้งานมานาน
สภาพเก่า เมื่อเกิดความชำรุดบกพร่องจึงดำเนินการจ้างซ่อมรถยนต์ภายนอกซ่อมแซม
และเมื่อพิจารณาจากเอกสารใบสั่งจ้างและใบสั่งซื้อวัสดุยานพาหนะจะเห็นได้ว่า เป็นการซ่อม
ทั้งตัวรถและเครื่องยนต์หลายรายการเกือบทั้งคัน การซ่อมจึงอาจใช้เวลานานได้ ประกอบกับ
รถยนต์คันดังกล่าวเป็นรถรุ่นเก่า ก็อาจจะหาอะไหล่ได้ยาก เมื่อเจ้าหน้าที่ของสำนักงาน
การตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ ไปตรวจสอบรถยนต์คันดังกล่าวที่อยู่ ซึ่งเป็นอยู่
ผู้รับจ้างช่วงงานซ่อมรถยนต์ และพบว่ารถยนต์คันดังกล่าวยังซ่อมไม่แล้วเสร็จ จึงตั้งเป็น
ข้อสังเกตในบันทึกสังเกตการณ์ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๘ ว่า อยู่ระหว่างทำการซ่อมประตุ
ติดตั้งกระจก และอุปกรณ์อื่นๆ ในห้องเครื่องด้านหน้า แม้ในบันทึกสังเกตการณ์จะมีได้ระบุ
ถึงการซ่อมสี และจะไม่มีข้อเท็จจริงว่าเป็นการซ่อมประตุบานไหนหรือไม่ตามที่ผู้ฟ้องคดี
กล่าวอ้าง แต่การซ่อมประตุรถก็เป็นรายการซ่อมที่ระบุไว้ในใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๘/๒๕๓๘
ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การของผู้ฟ้องคดีที่ให้การต่อเจ้าหน้าที่
ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๓๘ ระบุว่า
การซ่อมรถยนต์คันดังกล่าวยังไม่แล้วเสร็จ แต่ที่ลงลายมือชื่อ เพราะเห็นว่า นาย

/รัตนกาน...

ประธานกรรมการ ได้ลงลายมือชื่อตรวจรับ และนาย [] เจ้าของ [] ที่ให้การต่อเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ เมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๓๙ ยอมรับเช่นกันว่า การข้อมรณคดีดังกล่าวตามรายการที่ ๑ - ๕ ข้อมเสร็จประมาณ กลางปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ส่วนรายการที่ ๖ - ๑๑ ข้อมเสร็จประมาณปลายเดือนธันวาคม ๒๕๓๘ และเสร็จเรียบร้อยทุกอย่างเมื่อเดือนมกราคม ๒๕๓๙ และได้นำรณคดีไปส่งมอบที่ สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรในวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๓๙ คำให้การดังกล่าว เป็นคำให้การที่ใกล้ชิดกับวันเกิดเหตุย่อมมีความน่าเชื่อถือ จึงรับฟังเป็นที่ยุติได้ว่า รณคดี ดังกล่าวยังข้อมไม่แล้วเสร็จ ประกอบกับหากเป็นกรณีการข้อมในภายหลังเนื่องจากการ นำกลับไปใช้งานแล้วเกิดความชำรุดบกพร่องอีกทำให้ต้องนำกลับไปข้อมอีกตามที่ผู้ฟ้องคดี กล่าวอ้าง ก็ควรต้องมีเอกสารการส่งรณคดีเข้ามาข้อมในครั้งหลังมาแสดงต่อพนักงานสอบสวน หรือคณะอนุกรรมการไต่สวนเพื่อยืนยันข้อกล่าวอ้าง สำหรับกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดชุมพร รายงานผลการสอบสวนข้อเท็จจริงให้เลขาธิการเร่งรัดพัฒนาชนบททราบก็เป็นการรายงานตาม ผลการสอบสวนข้อเท็จจริงที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงซึ่งจังหวัดชุมพรแต่งตั้งขึ้น เท่านั้น มิได้มีความเห็นจากผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำความผิดแต่ประการใด ส่วนคำให้การของ นายบุญยริทธิ์ที่ให้ไว้ต่อคณะอนุกรรมการไต่สวนว่า จำรายละเอียดเกี่ยวกับระยะเวลาคลาดเคลื่อน นั้น เป็นการให้การภายหลังจากเหตุการณ์เกิดขึ้นกว่า ๑๐ ปี อาจจำรายละเอียดไม่ได้หรือ คลาดเคลื่อนไปก็ไม่ใช่เรื่องผิดปกติแต่อย่างใด ส่วนการดำเนินการสอบสวนผู้ฟ้องคดีล่าช้า ภายหลังจากวันเกิดเหตุถึง ๑๒ ปี นั้น แม้กระบวนการสอบสวนผู้ฟ้องคดีจะดำเนินการภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดถึง ๑๒ ปี ก็ตาม แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ดำเนินการไต่สวน ข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดภายในอายุความตามที่กฎหมายกำหนด และเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดี ได้ใช้สิทธิในกระบวนการยุติธรรมตามที่กฎหมายบัญญัติไว้อย่างครบถ้วนแล้ว การดำเนินการ ไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นไปตามรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการตามที่กฎหมาย กำหนด การที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการตรวจรับพัสดุในงานจ้างข้อมรณคดี ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ (หมายเลขทะเบียน ๙ ค ๐๔๘๑ กรุงเทพมหานคร) ตามใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ทราบว่า ผู้รับจ้างยังข้อม รณคดีไม่แล้วเสร็จตามที่วันเวลาที่กำหนด อันเป็นการผิดสัญญาจ้าง แต่ยังคงลายมือชื่อ ตรวจรับพัสดุในใบตรวจรับงานข้อมรณคดีว่า งานข้อมแล้วเสร็จเรียบร้อยถูกต้อง อันเป็นเท็จ

/เพื่อให้...

เพื่อให้สามารถนำเอกสารมาเบิกเงินค่าจ้างซ่อมรถยนต์ เป็นเงิน ๔๙,๘๐๐ บาท ให้แก่ผู้รับจ้างไปก่อนเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๓๘ จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๗๑ (๒) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นการทำให้ผู้รับจ้างได้รับประโยชน์ ซึ่งเป็นการแสดงเจตนาให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีตั้งใจจะเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ทำให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรได้รับความเสียหาย แม้ภายหลังจะได้ส่งมอบรถยนต์ที่ซ่อมแล้วเสร็จเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๓๘ ซึ่งความเสียหายส่วนนี้ระงับ ไปก็ตาม แต่คณะกรรมการตรวจรับพัสดุก็ไม่ได้เสนอให้ผู้ว่าจ้างเรียกค่าปรับจากผู้รับจ้างซึ่งจะต้องถูกปรับเป็นรายวันในอัตราร้อยละ ๐.๒๐ ของราคาจ้างจากการส่งมอบงานล่าช้ากว่ากำหนด ๒๘๘ วัน เป็นเงิน ๒๙,๘๐๐ บาท อันเป็นการทำให้ผู้รับจ้างได้รับประโยชน์ แม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะไม่ได้รับประโยชน์ตอบแทน แต่ก็เป็นการทำให้อื่นได้รับประโยชน์ที่มีควรได้รับ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วินิจฉัยว่า พฤติการณ์แห่งการกระทำของผู้ฟ้องคดีถือว่ามีมูลความผิดโดยถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงขอขอตายกกฎหมาย

ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แย้งว่า การวินิจฉัยชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะองค์การตามรัฐธรรมนูญ เป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ ผู้ฟ้องคดีถูกผู้บังคับบัญชาลงโทษตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อาจฟ้องต่อศาลปกครองขอให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่ลงโทษทางวินัยตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพราะเป็นการดำเนินการตามมาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น เห็นว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชุมพรว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการตามหมวด ๔ ว่าด้วยการไต่สวนข้อเท็จจริงโดยแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเป็นผู้ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงซึ่งคณะกรรมการไต่สวนดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวน

พ.ศ. ๒๕๔๗ แล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายช่างเครื่องกล ๕ สำนักงาน
 เร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร กับพวก ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการตรวจรับพัสดุ
 กรณีจ้างซ่อมรถยนต์ส่วนบุคคล หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ (หมายเลขทะเบียน ๙ ค ๐๔๘๑
 กรุงเทพมหานคร) จำนวน ๑๑ รายการ เป็นเงิน ๔๙,๘๐๐ บาท กำหนดส่งมอบงานภายใน
 วันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ ร่วมกันลงลายมือชื่อตรวจรับงานซ่อมในใบตรวจรับพัสดุ ลงวันที่
 ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ อันเป็นเท็จ ทั้งที่งานจ้างยังไม่แล้วเสร็จ ผู้รับจ้างจึงส่งมอบงานล่าช้ากว่า
 กำหนด แต่มีการเบิกจ่ายเงินค่าซ่อมแซมรถยนต์คันดังกล่าวให้กับผู้รับจ้าง ถือเป็นการ
 ไม่ปฏิบัติตามข้อ ๗๑ (๒) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕
 ทำให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรได้รับความเสียหาย เป็นความผิดทางวินัย
 จุลปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์
 ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง และ
 ฐานประพฤติก่อร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง
 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีความผิดอาญาฐาน
 เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่
 ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวล
 กฎหมายอาญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานตามสำนวน
 การไต่สวนข้อเท็จจริงประกอบคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีในเรื่องดังกล่าวแล้ว
 มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๓๒ - ๕๗/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ เห็นชอบ
 ตามความเห็นของคณะกรรมการไต่สวน และมีหนังสือลับ ที่ ปช ๐๐๑๓/๗๓๓๑ ลงวันที่
 ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ส่งรายงาน เอกสารและความเห็นไปยังอธิบดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๘๒
 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
 พ.ศ. ๒๕๕๒ ตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการ
 สอบสวนวินัยอีก และให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นสำนวน
 การสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 เป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ
 ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ อีกทั้ง ขั้นตอนและวิธีการ

/สอบสวน...

สอบสวนของคณะอนุกรรมการได้สวนได้ดำเนินการตามมาตรา ๘๘ และมาตรา ๘๒
 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ส่วนที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๒/๒๕๔๖
 ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ได้สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่
 ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ จึงเป็นอันยุติ องค์การที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์
 ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วินิจฉัยและยุติแล้วให้เป็นประการ
 อื่นได้อีก นั้น เห็นว่า คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีผลผูกพันองค์การที่มีอำนาจพิจารณา
 อุทธรณ์ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วินิจฉัยและยุติแล้วให้เป็น
 ประการอื่นได้ สิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยจึงถูกจำกัดว่า
 จะอุทธรณ์ได้เฉพาะดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น จะอุทธรณ์ว่ามีได้กระทำ
 ความผิดทางวินัยตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติชี้มูลไว้มิได้ อันเป็นการวินิจฉัยปัญหาระหว่าง
 อำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กับผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์การลงโทษทางวินัยในคดีนี้ คือ
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่ไม่มีผลผูกพันศาลซึ่งเป็นองค์การที่ใช้อำนาจตุลาการ ที่มีอิสระในการ
 พิจารณาบรรดคดีและสามารถตรวจสอบและแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม ในการนี้
 ศาลปกครองจะรับฟังพยานบุคคล พยานเอกสาร พยานผู้เชี่ยวชาญ หรือพยานหลักฐานอื่น
 นอกเหนือจากพยานหลักฐานของคู่กรณีได้ตามที่เห็นสมควรตามมาตรา ๑๘๗
 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะที่ฟ้องคดี และ
 มาตรา ๕๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง
 พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น ศาลปกครองย่อมมีอำนาจดุลพินิจอิสระที่จะพิจารณาพิพากษาคดีนี้ได้ตาม
 มาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่ใช้บังคับ
 ในขณะที่ฟ้องคดี ประกอบมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและ
 วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และมีอำนาจดุลพินิจอย่างอิสระที่จะพิจารณาพิพากษา
 คดีนี้ได้ตามรูปคดีโดยไม่จำเป็นต้องยึดถือพยานหลักฐานจากสำนวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 แต่อย่างใด มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงการใช้
 อำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
 พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่มีผลเพียงชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดีเท่านั้น มิได้เป็นการใช้อำนาจ
 โดยตรงตามรัฐธรรมนูญที่เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์การตามรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๒๓

/วรรคสอง...

วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ แต่อย่างใด ข้อโต้แย้งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงฟังไม่ขึ้น

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่อธิบดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่ออกตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า การที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการตรวจรับพัสดุในงานจ้างซ่อมรถยนต์ส่วนบุคคล หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ (หมายเลขทะเบียน ๙ ค ๐๕๘๑ กรุงเทพมหานคร) ตามใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ทราบว่า ผู้รับจ้างซ่อมยังซ่อมรถยนต์ไม่แล้วเสร็จตามเวลาที่กำหนด อันเป็นการผิดสัญญาจ้าง แต่ได้ลงลายมือชื่อตรวจรับงานซ่อมว่า งานซ่อมแล้วเสร็จเรียบร้อยถูกต้อง เพื่อให้สามารถนำเอกสารมาเบิกจ่ายเงินค่าจ้างซ่อมรถยนต์ เป็นเงิน ๔๙,๘๐๐ บาท ให้แก่ผู้รับจ้างไปก่อนเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๓๘ จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๗๑ (๒) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ทำให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรได้รับความเสียหาย แม้ภายหลังจะได้ส่งมอบรถยนต์ที่ซ่อมแล้วเสร็จเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๓๙ ซึ่งความเสียหายส่วนนี้ระงับไปก็ตาม แต่คณะกรรมการตรวจรับพัสดุก็นำไม่ได้เสนอให้ผู้ว่าจ้างเรียกค่าปรับจากผู้รับจ้างจากการส่งมอบงานล่าช้ากว่ากำหนด ๒๙๙ วัน เป็นเงิน ๒๙,๘๐๐ บาท อันเป็นการทำให้ผู้รับจ้างได้รับประโยชน์ ถือเป็น การปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง และได้ส่งรายงานเอกสารพร้อมทั้งความเห็นมายังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และในการพิจารณาโทษทางวินัยให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/เป็นสำนวน...

เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ซึ่งเป็นไปตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลับ ที่ ปช ๐๐๑๓/๗๓๓๑ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๒ อธิบดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ จึงส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. สามัญ กรมทางหลวงชนบท พิจารณา โดย อ.ก.พ. สามัญ กรมทางหลวงชนบท มีมติเห็นชอบ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ให้ลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นข้าราชการบำนาญ กรมทางหลวงชนบท ออกจากราชการในความผิดฐานดังกล่าว โดยให้คำสั่งลงโทษมีผลย้อนหลัง ตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖ อธิบดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ วรรคสอง และมาตรา ๑๓๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มีคำสั่งที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าการพิจารณา ลงโทษผู้ฟ้องคดีมีความล่าช้าแต่อย่างใด โดยได้ปฏิบัติตามกรอบระยะเวลาและขั้นตอน ตามที่กฎหมายกำหนด ตลอดจนเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ คำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ จึงชอบด้วยกฎหมาย

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในประการสุดท้ายว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำวินิจฉัย เรื่องดำที่ ๕๒๑๐๐๗๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๖๑๑๕๓ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ เห็นว่า เมื่อวินิจฉัยไว้ข้างต้นแล้ว ว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ชอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับข้อเท็จจริง ปรากฏว่า ในการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการไปตามขั้นตอน และวิธีการที่ กฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดไว้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยและระดับโทษทางวินัย ที่รับเหมาะสมแล้ว ไม่มีเหตุลดหย่อนโทษ และคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ข้างต้นชอบด้วย กฎหมาย จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

/มีคำวินิจฉัย...

มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ เรื่องดำที่ ๕๒๑๐๐๗/๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๖๑๑๕๓ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมาย

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น กรณีจึงไม่มีเหตุที่จะต้องเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามคำขอท้ายคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี

พิพากษายกฟ้อง

นางมณีวรรณ พรหมน้อย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

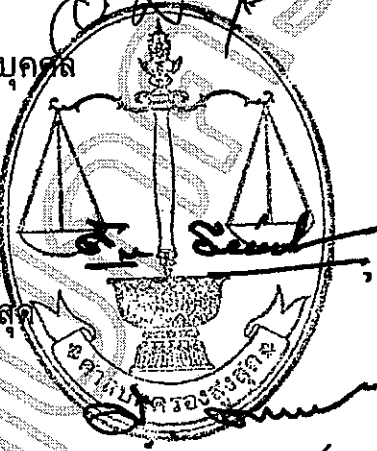
นางมณีวรรณ พรหมน้อย

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายวราวุธ ศิริยุทธวัฒนา
ตุลาการหัวหน้าแผนกคดีบริหารงานบุคคล
ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสุชาติ มงคลเลิศพล
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายพรชัย มั่นศิริเพ็ญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายอนุกพงศ์ สุขเกษม

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายอนุกพงศ์ สุขเกษม

